

Χ.Π.

ΑΡΙΘΜΟΣ: 689/2015

ΤΟ ΤΡΙΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΜΗΜΑ Η'

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές,
Μαρία Παπαγρηγοράκη, Πρόεδρο Εφετών, Σταματία
Αναστασιάδου, Εισηγήτρια, Μαρία Γούλα, Εφέτες και
τη Γραμματέα Σταυριανή Κωνσταντινίδου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό
του, στις 9 Μαΐου 2014, για να δικάσει την
υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΟΣ - ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ :

, κατοίκου

ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον
πληρεξούσιο δικηγόρο του Ευάγγελο Αθανασίου
[Δ.Σ.Κατερίνης], βάσει δηλώσεως του άρθρου 242
παρ.2 ΚΠολΔ.

ΤΩΝ ΕΦΕΣΙΒΑΛΗΤΩΝ - ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ : 1] αστικού
μη κερδοσκοπικού Συνεταιρισμού περιορισμένης
ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

2 η σελίδα της υπ' αριθμ. 689/2015 απόφασης του
Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.ΠΕ» που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, 2] αστικού μη κερδοσκοπικού Συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.ΠΕ» που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, και 3] αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ» με το διακριτικό τίτλο GRAMMO, που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα, οι οποίοι παραστάθηκαν δια του πληρεξουσίου τους δικηγόρου Χρήστου Ματσιώρη [Α.Μ. 5145 Δ.Σ.Θ).

Οι ενάγοντες, με την υπ' αριθμό εκθ. κατάθεσης 1709/202/2011 αγωγή τους, ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου ζητούσαν ό,τι ανέφεραν σ' αυτήν. Το ως άνω Δικαστήριο εξέδωσε την υπ' αριθμό 129/2013 οριστική απόφασή του, με την οποία δέχθηκε εν μέρει την αγωγή. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται ο εκκαλών, με την υπ' αριθμό εκθ. κατάθεσης 115/18-10-2013 έφεσή του, ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης και κατά την εκφώνησή της από το σχετικό πινάκιο στη

ΠΡΟΦΩΝΗΣΗ
Η
ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ

3 η σελίδα της υπ' αριθμ. 689/2015 απόφασης του
Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

σειρά της, ο πληρεξούσιος δικηγόρος του
εκκαλούντος δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο του
Δικαστηρίου, αλλά κατέθεσε μονομερή- γραπτή
δήλωση, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 242 παρ.
2 του Κ.Πολ.Δ., όπως αυτό ισχύει και προκατέθεσε
προτάσεις. Αντίθετα, ο πληρεξούσιος δικηγόρος
των εφεσιβλήτων παραστάθηκε στο ακροατήριο του
Δικαστηρίου και αναφέρθηκε στις έγγραφες
προτάσεις που κατέθεσε.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η έφεση του πρωτοδίκως ηττηθέντος
εναγομένου, κατά της υπ' αριθμ. 129/2013
οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου
που επιδόθηκε αντιμωλία των διαδίκων
κατά την τακτική διαδικασία, ασκήθηκε νόμιμα και
εμπρόθεσμα, ενώ κατατέθηκε και το οριζόμενο από
το άρθρο 495 παρ. 4 ΚΠολΔ παράβολο. Πρέπει,
επομένως, αυτή να γίνει τυπικά δεκτή και να
ερευνηθεί ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των
λόγων της, κατά την ίδια άνω διαδικασία.

Με την από 22/6/2011, (υπ'αριθμ. κατ.
1709/202/2011), ενώπιον του Πολυμελούς

Πρωτοδικείου Κατερίνης, ασκηθείσα αγωγή, οι
ενάγοντες εξέθεσαν ότι, είναι οργανισμοί
συλλογικής διαχείρισης και προστασίας
συγγενικών δικαιωμάτων, νόμιμα συνεστημένοι κατά
το άρθρο 54 του Ν. 2121/1993. Ότι ο πρώτος από
αυτούς έχει ως μέλη μουσικούς, ο δεύτερος
τραγουδιστές - ερμηνευτές και ο τρίτος εταιρείες
παραγωγούς υλικών φορέων ήχου και εικόνας και ότι
καθένας από τους οργανισμούς αυτούς αποτελεί τον
μοναδικό, για την αντίστοιχη κατηγορία δικαιούχων
της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ. 1 του άνω
νόμου, οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και
εκπροσωπεί στο σύνολό του τη σχετική με αυτούς
κατηγορία δικαιούχων της εύλογης αμοιβής. Ότι τα
μέλη τους έχουν αναθέσει στους οργανισμούς
αυτούς, με σχετικές συμβάσεις ανάθεσης, τη
διαχείριση και την προστασία των περιουσιακών
συγγενικών δικαιωμάτων επί των συμβολών τους, που
έχουν μεταβιβασθεί στους εν λόγω οργανισμούς από
τα μέλη τους, περιλαμβάνονται, η διαπραγμάτευση,
ο καθορισμός και η είσπραξη από τους χρήστες
υλικών φορέων ήχου, της οποίας εύλογης αμοιβής,
ως και η διανομή στους δικαιούχους- μέλη τους της
αμοιβής αυτής. Ότι συνέταξαν από κοινού το
αναφερόμενο αμοιβολόγιο, τηρώντας τους νόμιμους

ΚΑΘΟΡΙΣΤΗΚΕ
Η
ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΗ

του Δήμου

εμβαδού 80 τ.μ. περίπου, εκπέμπει

δημόσια, σε καθημερινή βάση και όλες τις ώρες της λειτουργίας του, το ενδεικτικά αναφερόμενο στην αγωγή μουσικό ρεπερτόριο (μουσική και τραγούδια), των ενδεικτικά αναφερόμενων μελών τους Ελλήνων καλλιτεχνών, οι οποίοι τους έχουν αναθέσει τη διαχείριση και προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος, ως και αλλοδαπών καλλιτεχνών, για λογαριασμό των οποίων, δυνάμει συμβάσεων αμοιβαιότητας, που συνήψαν με τους ενδεικτικά αναφερόμενους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής, έχουν αναλάβει την είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής. Με βάση τα ανωτέρω ζήτησαν, κατά το μέρος που η υπόθεση μεταβιβάζεται με την έφεση στο παρόν Δικαστήριο, να καθοριστεί το ύψος της εύλογης αμοιβής για

6 η σελίδα της υπ' αριθμ. 689/2015 απόφασης του
Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

καθένα από αυτούς για τα έτη 2008, 2009 και 2010,
σε ποσοστό 10% επί των ακαθάριστων εσόδων του,
που αντιστοιχεί για κάθε έτος, σύμφωνα με τα
τετραγωνικά μέτρα του καταστήματος του, στο ποσό
των 3.000 ευρώ για καθένα από αυτούς, και
συνολικά στο ποσό των 9.000 ευρώ, πλέον του
αναλογούντος ποσοστού ΦΠΑ από 23% , που ανέρχεται
σε 2.070 ευρώ, να καθοριστεί ως εύλογη αμοιβή
της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από αυτούς,
ποσοστό 50% για τους παραγωγούς και από το
υπόλοιπο 50% , το 25% για τους μουσικούς και το
25% για τους τραγουδιστές, να υποχρεωθεί ο
εναγόμενος να τους καταβάλει το άνω ποσό
νομιμότοκα από την επίδοση της αγωγής, καθώς και
να παραδώσει σ'αυτούς καταλόγους με τους τίτλους
του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά
τα έτη 2008 - 2010. Επί της αγωγής εκδόθηκε η
εκκαλούμενη απόφαση με την οποία, αφού κρίθηκε
ορισμένη και εν μέρει νόμιμη, ως στηριζόμενη στις
διατάξεις των άρθρων 2, 3, 46, 49, 54 παρ. 1, 55,
56, 58 του ν. 2121/1993, έγινε αυτή εν μέρει
δεκτή ως βάσιμη και κατ'ουσία και καθορίστηκε η
εύλογη αμοιβή των εναγόντων για τα παραπάνω έτη
στο συνολικό ποσό των 11.070 ευρώ,
συμπεριλαμβανομένου και του ΦΠΑ, υποχρεώθηκε δε ο

7 η σελίδα της υπ' αριθμ. 689/2015 απόφασης του
Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

εναγόμενος να καταβάλλει στους ενάγοντες, το μεν ποσό των 9.000 ευρώ νομιμότοκα από την επίδοση της τελεσίδικης απόφασης, το δε ποσό των 2.070 ευρώ (Φ.Π.Α) από την επομένη της είσπραξης του άνω ποσού των 9.000 ευρώ ως και να παραδώσει τους καταλόγους με το μουσικό ρεπερτόριο που χρησιμοποίησε κατά τα άνω τρία έτη. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται με την έφεση του ο εναγόμενος και για τους αναφερόμενους σ' αυτή λόγους ζητεί την εξαφάνισή της και την απόρριψή στο σύνολο της αγωγής.

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 47 ΚΠολΔ, απόφαση Πολυμελούς ή Μονομελούς Πρωτοδικείου δεν προσβάλλεται με ένδικο μέσο για το λόγο ότι η υπόθεση ανήκει στην αρμοδιότητα του Ειρηνοδικείου. Το ίδιο εφαρμόζεται αναλόγως και για τις αποφάσεις του Πολυμελούς Πρωτοδικείου σχετικά με τις υποθέσεις που ανήκουν στην αρμοδιότητα του Μονομελούς. Η προκείμενη διάταξη θεωρεί απαράδεκτο το λόγο ένδίκου μέσου που προσάπτει στο πρωτοβάθμιο Δικαστήριο ότι δίκασε υπόθεση, η οποία ανήκει στην αρμοδιότητα κατώτερου δικαστηρίου. Αφού η διαφορά δικάστηκε από ανώτερο Δικαστήριο, η επανεκδίκαση της από κατώτερο Δικαστήριο, που συγκεντρώνει κατά

8 η σελίδα της υπ' αριθμ. 689/2015 απόφασης του
Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

τεκμήριο, λιγότερες εγγυήσεις ορθοκρισίας, δεν δικαιολογεί δικαστική προστασία (Εφαθ. 1504/2010, Εφαθ 2324/2009 Δημ. Νόμος, Νίκας σε Ερμ. ΚΠολΔ Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα αρ. 47 αρ. 1). Συνεπώς, είναι απορριπτέος, προεχόντως, ως απαράδεκτος ο λόγος της έφεσης του εναγομένου κατά τον οποίο, αρμόδιο καθ' ύλην προς εκδίκαση της υπόθεσης, λόγω του ύψους του αντικειμένου αυτής είναι το Μονομελές Πρωτοδικείο και όχι το Πολυμελές Πρωτοδικείο που δίκασε αυτή.

Με τις διατάξεις του όγδοου κεφαλαίου (άρθρα 46 επ.) του ν. 2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες («εισφορές» κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών

9 η σελίδα της υπ' αριθμ. 689/2015 απόφασης του
Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για την παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών φορέων.. Η κατανομή των εισπρατιτόμενων αμοιβών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες που περιέχονται στον κανονισμό του κάθε οργανισμού

συλλογικής διαχείρισης. Η αμοιβή που καθιερώνεται με το άρθρο 49 του ν. 2121/1993 είναι ενιαία υπό την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μια φορά από το χρήστη, κατανεμόμενη μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφενός των μουσικών και ερμηνευτών - εκτελεστών και αφετέρου των παραγωγών. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερομένων είναι ανεκχώρητο και η είσπραξη της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισής των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του ν. 2121/1993, υποχρεούμενοι, ειδικότερα, να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευση του σε τρεις εφημερίδες, από τις οποίες η μία πρέπει να είναι οικονομική (άρθρο 56 παρ. 3 εδ. δ' ν.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

11η σελίδα της υπ' αριθμ. 689/2015 απόφασης του
Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

2121/1993). Κατά την κατάστρωση και εφαρμογή των
αμοιβολογίων τους, οι οργανισμοί συλλογικής
διαχείρισης οφείλουν να ενεργούν χωρίς αυθαιρεσία
και να μην προβαίνουν σε καταχρηστικές
διακρίσεις. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης
αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των
άρθρων 55 παρ. 1β/ 58 και 32 παρ. 1 του ν.
2121/1993, γίνεται κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των
ακαθάριστων εσόδων ή εξόδων που πραγματοποιούνται
από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που
εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται, από την
εκμετάλλευση του. Εάν, όμως, η βάση υπολογισμού
της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να
προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την
εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον
υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την
αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί
να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσόν.
Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των
οργανισμών συλλογικής διαχείρισης περί της
εύλογης αμοιβής, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής
της καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο,
κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ
οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο
δικαστήριο, το οποίο δεν δεσμεύεται από το

συντασσόμενο από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης αμοιβολόγιο (ΕφΘεσ 929/2010 ΕΕμπΔ 2010.997 και στη Νόμος, ΕφΑΘ 915/2010 ό.π. και τις υπ'αυτών παραπομπές). Εξάλλου, σε σχέση με τα κριτήρια βάσει των οποίων το δικαστήριο, σε περίπτωση διαφωνίας των μερών, θέλει οδηγηθεί στον προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, τα συναφή νομοθετικά κείμενα (ν. 2121/1993 και 3057/2002) δεν προσδιορίζουν τον ορισμό αυτής (εύλογης αμοιβής), ούτε καθορίζουν κριτήριο προς καθορισμό της, οπότε αυτή καθορίζεται σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής (Εφ Θεσ. 843/2010, ΕφΘεσ. 929/2010 Δημ. Νόμος). Οι Οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, είναι δυνατόν να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα, όχι μόνο ελλήνων φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για τον σκοπό αυτόν δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. 3 του ν. 2121/1993, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές, οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΕΠΙΜΕΛΕΤΗΡΙΑ

13η σελίδα της υπ' αριθμ. 689/2015 απόφασης του
Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

πρώτοι προς τον σκοπό της διαχείρισης τους στην
Ελλάδα. Πλέον αυτού, οι οργανισμοί συλλογικής
διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων
νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση,
είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης
αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς
τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών
δικαιωμάτων δηλ. οι αλλοδαποί εκτελεστές,
μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί
υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του
καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή, και
με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της
Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή
εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών
φωνογραφημάτων και των οργανισμών
ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το ν.
2054/1992 και αποτελεί, πλέον αναπόσπαστο μέρος
του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α)
εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς
δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας
στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», δηλ. τη
μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει
στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών
(άρθρα 2 4 και 5 παρ. 1 του ν. 2054/1992) και β)
παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε

αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως αυτό, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευση του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την παραπάνω διεθνή σύμβαση χώρα (άρθρο 5 παρ. 2 του ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α, αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίαση τους, ιδιαίτερα στις χώρες της

15η σελίδα της υπ' αριθμ. 689/2015 απόφασης του
Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης
ασφαλώς και της Ελλάδας (Εφθεσ. 929/2010 ό.π.,
ΕφΑΘ 915/2010 ο.π. Εφθεσ 2187/2008 στη Νόμος).
Κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α' του
ως άνω νόμου, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί
συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την
αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των
έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών, για τα
οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβάσει σ'
αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από
την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή
θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο που λειτουργεί κατ'
αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στην διευκόλυνση
της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών
συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής
ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτα δικαιωμάτων,
της νομιμοποίησης τους, τόσο για την κατάρτιση
των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των
προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο
και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων και
δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την
έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής
διαχείρισης, η οποία υπό το προϊσχύον δίκαιο ήταν
ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική
προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας

16η σελίδα της υπ' αριθμ. 689/2015 απόφασης του
Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

και των συγγενικών δικαιωμάτων. Από την άνω όμως διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση «όλων των έργων», για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα, δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του ν. 2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στην δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των ενλόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων από το νόμο αυτό αμοιβών, μεταξύ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΥΡΩΚΛΙΜΑ

17η σελίδα της υπ' αριθμ. 689/2015 απόφασης του
Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη
αμοιβή και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό
βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη
διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει
δεκτό ότι το τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο
αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και
επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω
διάταξης, αρκεί για το ορισμένο και παραδεκτό της
σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής
διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι
αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης
κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων
(ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών καθώς
και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά του
συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων (Εφθεσ.
843/2010, Εφθεσ 929/2010 ό.π, Θ. Μαρίνου
''Πνευματική ιδιοκτησία και Συγγενικά
δικαιώματα'' εκδ. β' σ. 268, 275, 276).

Στην προκείμενη περίπτωση από τις
καταθέσεις των μαρτύρων απόδειξης και
ανταπόδειξης που ένορκα εξετάσθηκαν ενώπιον του
πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου και περιέχονται στα
ταυτάριθμα με την εκκαλούμενη απόφαση πρακτικά
δημόσιας συνεδρίασης του και από όλα ανεξαιρέτως
τα έγγραφα που νόμιμα με επίκληση προσκομίζουν οι

διάδικοι, είτε προς άμεση απόδειξη, είτε προς
συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων αποδείχθηκαν τα
εξής : Οι ενάγοντες αστικοί συνεταιρισμοί οι δύο
πρώτοι και αστική εταιρεία η τρίτη, είναι
οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης στις οποίες,
όπως δηλώνουν, έχει ανατεθεί από τα μέλη τους,
μουσικούς, ερμηνευτές - τραγουδιστές και
παραγωγούς υλικών φορέων ήχου, κατάλογο των
οποίων ενσωματώνουν στην ένδικη αγωγή, η
διαχείριση των συγγενικών δικαιωμάτων τους για το
σύνολο του ρεπερτορίου τους. Οι ανωτέρω
οργανισμοί έχουν συσταθεί και λειτουργούν σύμφωνα
με τα άρθρα 54 και 58 του Ν. 2121/1993, η
λειτουργία δε αυτών εγκρίθηκε με τις υπ' αριθμ.
11083/1997, 11089/1997 και 1184/1997 αποφάσεις
του Υπουργού Πολιτισμού αντίστοιχα, που
δημοσιεύθηκαν νόμιμα στην εφημερίδα της
Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 1164/30.12.1997), ο οποίος
(Υπουργός) και ελέγχει, σύμφωνα με το άρθρο 54
παρ. 4 του Ν. 2121/1993 την αντιπροσωπευτικότητα
και τη λειτουργία τους, ενώ επιπρόσθετα η
αντιπροσωπευτικότητα των εναγόντων οργανισμών
έχει κριθεί και πιστοποιηθεί και από τον έχοντα
την αρμοδιότητα αυτή Οργανισμό Πνευματικής
Ιδιοκτησίας (ΟΠΙ). Συνεπώς οι ενάγοντες

ΠΛΗΡΗΘΥΝΕ
Η
ΕΠΙΤΡΟΠΗ

νομιμοποιούνται κατά τεκμήριο, σύμφωνα με τα άρθρα 55 παρ. 2 και 58 του ίδιου νόμου, ενεργώντας στο όνομά τους, να αξιώνουν, με κατάρτιση σχετικών συμβάσεων ή σε περίπτωση διαφωνίας, δικαστικώς, την προβλεπόμενη από το άρθρο 49 παρ. 1 του ίδιου ως άνω νόμου, εύλογη αμοιβή από τους, χωρίς την προηγούμενη καταβολή αυτής, χρήστες υλικών φορέων ήχου, στους οποίους (υλικούς φορείς) είναι εγγεγραμμένη η, από τα μέλη του πρώτου και δεύτερου των εναγόντων οργανισμών, εκτέλεση ή και ερμηνεία μουσικών έργων, που παρήχθησαν και τέθηκαν σε κυκλοφορία από παραγωγούς, μέλη του τρίτου των εναγόντων οργανισμών. Οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται ενεργητικά, για την επιδίωξη του καθορισμού και της επιδίκασης της εύλογης αμοιβής, τόσο ημεδαπών, όσο και αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων. Ειδικότερα ως προς τους αλλοδαπούς φορείς, αποδείχθηκε ότι οι ενάγοντες, ως μόνοι και αντιπροσωπευτικοί στην ημεδαπή οργανισμοί διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών, έχουν συνάψει με αντίστοιχους προς αυτούς αλλοδαπούς οργανισμούς, όπως ενδεικτικά τον "SWISS PERFORM" της Ελβετίας, τον "GVL" της

Γερμανίας, τον "SAMI" της Σουηδίας, τον "RIGHTS AGENCY LTD CRAL" της Αγγλίας, ο οποίος εκπροσωπεί Βρετανούς και Αμερικανούς καλλιτέχνες, του "SPEDIDAM" της Γαλλίας κ.α, συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορεών ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Πέραν όμως από τις άνω συμβάσεις αμοιβαιότητας, οι ενάγοντες, νομιμοποιούνται να προβαίνουν στις παραπάνω ενέργειες και πράξεις για λογαριασμό και αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης" περί των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης", η οποία κυρώθηκε με το Ν. 2054/1992, αποτελώντας πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η σύμβαση αυτή, α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας

ΑΠΟΤΥΠΩΣΗ
ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ
ΕΛΕΓΧΟΥ

21η σελίδα της υπ' αριθμ. 689/2015 απόφασης του
Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

στους πρώτους την ``εθνική μεταχείριση``, ήτοι
τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει
στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών
(άρθρα 2,4 και 5 Ν.2054/1992 και β) παρέχει την
``εθνική μεταχείριση`` ακόμα και σε αλλοδαπούς
ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς
φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο
με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος,
εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έλαβε
χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως
τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την
αρχική έκδοση και δημοσίευση του, παρουσιάσθηκε
στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως
συμβαλλόμενη, όπως αναφέρθηκε, με την ως άνω
διεθνή σύμβαση χώρα (άρθρο 5 παρ. 2 Ν.
2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα
σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να
καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η
Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το
Ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά
προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος. Μεταξύ
αυτών είναι και οι ΗΠΑ, αφού λόγω της ραγδαίας
εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων
επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα
που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες

χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής
πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε και πριν την
πάροδο της τριανταήμερης προθεσμίας, δημοσίευση
και παρουσίαση τους, ιδιαίτερα στις χώρες της
αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης
ασφαλώς και της Ελλάδας. Αποδείχθηκε, επίσης, ότι
οι ενάγοντες οργανισμοί, λαμβάνοντας υπόψη και
τις αμοιβές των δημιουργών των κρατών της
Ευρωπαϊκής Ένωσης, συμφώνησαν και κατάρτισαν
κατάλογο με τις αμοιβές των ανωτέρω δικαιούχων,
που απαιτούν από τους χρήστες των δημιουργών
αυτών (αμοιβολόγιο), ανάλογα με την έκταση της
χρήσης, το οποίο σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3
του Ν. 2121/1993 γνωστοποίησαν στο κοινό με τη
δημοσίευση του σε τρεις αθηναϊκές εφημερίδες από
τις οποίες η μία είναι οικονομική, ήτοι στις
εφημερίδες "ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ" φύλλο της
2/5/2003, "ΑΥΓΗ" φύλλο της 6/6/2003 και
"ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ" φύλλο της 2/5/2003. Με βάση το
αμοιβολόγιο αυτό, για χρήση μουσικού ρεπερτορίου
σε δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα, στα οποία η
μουσική είναι απαραίτητη για την προσέλκυση
πελατών, όπως ενδεικτικά είναι τα μπάρ, κλάμπ,
ντίσκο κλπ., η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή
καθορίστηκε σε ποσοστό 10% επί των ακαθάριστων

ΠΡΟΤΥΠΟ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

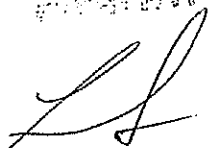
23η σελίδα της υπ' αριθμ. 689/2015 απόφασης του
Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

εσόδων τους, με ελάχιστο ποσό κατ'έτος (εφάπαξ),
ανάλογα με τη συνολική επιφάνεια του καταστήματος
και τη διάρκεια λειτουργίας αυτού καθόλο το χρόνο
ή περιθωσιακά κατά τους χειμερινούς ή
καλοκαιρινούς μήνες. Ειδικότερα για καταστήματα
της άνω κατηγορίας, που λειτουργούν για συνολικό
διάστημα 8-12 (ήτοι, χειμώνα και καλοκαίρι), σε
στεγασμένους χώρους επιφάνειας έως 100
τετραγωνικών μέτρων, η αμοιβή καθορίστηκε για τα
έτη 2003 έως και 2010 σε 3.000 ευρώ, πλέον του
ΦΠΑ από 23%, σύμφωνα με το άρθρο 32 παρ. 1 περ.
α, γ του Ν. 2121/1993. Περαιτέρω αποδείχθηκε
ότι, ο εναγόμενος διατηρεί στο κέντρο του
στην παραλία, επί της οδού
σε ισόγειο στεγασμένο κατάστημα
εμβαδού 65 τ.μ. περίπου, όπως αποδεικνύεται από
το προσκομιζόμενο από 26/4/1998 ιδιωτικό
συμφωνητικό μίσθωσης, επιχείρηση με το διακριτικό
τίτλο με τριάντα (30) τραπεζοκαθίσματα
στον εσωτερικό χώρο αυτού και τριάντα έξι (36)
στον εξωτερικό, έμπροσθεν του καταστήματος,
σύμφωνα με την υπ'αριθμ. πρωτ. 9/10.8.1998 άδεια
της τότε Κοινότητας Πλαταμώνα, βάσει της οποίας
αυτή, αρχικά, προφανώς λειτουργούσε, αμιγώς ως
καφετέρια, με κύρια γνωρίσματα τη χρήση μουσικής

σε χαμηλή ένταση και την προσφορά κυρίως καφέδων στους θαμώνες. Ωστόσο, τουλάχιστον από το έτος 2008 και μετά, διαφοροποιήθηκε η λειτουργία του καταστήματος, αφού η επιχείρηση πλέον, που λειτουργούσε σε καθημερινή βάση και όλους τους μήνες του έτους, κατά τα έτη 2008, 2009 και 2010, κατά μεν τη διάρκεια της ημέρας, εξακολουθούσε να λειτουργεί ως καφετέρια, με χαμηλή μουσική και προσφορά καφέδων, κατά τη διάρκεια όμως της νύχτας μετατρεπόταν αυτή και λειτουργούσε ως "bar", όπως κατέθεσε και ο μάρτυρας - υπάλληλος των εναγόντων, που μαζί με άλλους υπαλλήλους - εισπράκτορες αυτών είχε επισκεφθεί αρκετές φορές το άνω κατάστημα κατά τα κρίσιμα έτη, κυρίως κατά το χρονικό διάστημα Μαΐου - Σεπτεμβρίου, όλα τα Σαββατοκύριακα, τις αργίες και εορτές του έτους, με χρήση πολύ δυνατής μουσικής, που προσήλκυε πελάτες που προσέρχονταν και διασκέδαζαν (χόρευαν) στο κατάστημα, ενώ αυξανόταν και η προσφορά οινοπνευματωδών ποτών. Τούτο σαφώς προκύπτει και από τις προσκομιζόμενες από τους ενάγοντες φωτογραφίες του καταστήματος του εναγομένου, που είναι αναρτημένες στο διαδίκτυο, στις οποίες εικονίζονται, κατάστημα με τον τίτλο
θαμώνες να

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Η
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑ

χορεύουν, φωτορυθμιστικά φώτα για τη δημιουργία
χορευτικής ατμόσφαιρας, αλλά και άτομο "DJ"
για την επιλογή της μουσικής, ενώ ο εναγόμενος
προσκομίζει εκτύπωση από το διαδίκτυο με τη
διαφήμιση του ίδιου καταστήματος. Συνεπώς, ο
εναγόμενος, όλα τα ανωτέρω έτη (2008-2010), όλες
τις ώρες λειτουργίας της επιχείρησης του,
χρησιμοποιούσε, το μη αμφισβητούμενο από αυτόν,
ενδεικτικά αναφερόμενο στην αγωγή, ελληνικό και
ξένο μουσικό ρεπερτόριο, σε δημόσια εκτέλεση,
εμπίπτοντας στην κατηγορία εκείνων των
επιχειρήσεων των οποίων η μουσική είναι, κατά μεν
τη διάρκεια της ημέρας που η επιχείρηση
λειτουργεί ως καφετέρια, χρήσιμη, κατά δε τη
διάρκεια της νύχτας, και κυρίως τα
Σαββατοκύριακα, τις εορτές και αργίες και το
χρονικό διάστημα Μαΐου - Σεπτεμβρίου, που
λειτουργεί αυτή ως "bar", με δεδομένο και ότι
η περιοχή παρουσιάζει αυξημένη τουριστική κίνηση,
και ο γύρω ως λειτουργική
και απαραίτητη. Και τούτο διότι η προσφορά
μουσικής στους πελάτες του καταστήματος του
εναγομένου κατά τη διάρκεια της νύχτας τα άνω
χρονικά διαστήματα, συνιστά πρωταρχικό και
αναγκαίο στοιχείο προσέλκυσης αυτών προς

διασκέδαση, με αποτέλεσμα έτσι ο ενάγων να επιτυγχάνει την αύξηση κατά πολύ των εσόδων του, ενώ τα έξοδα του θα ήταν πολύ μεγάλα, αν στη θέση του μουσικού ρεπερτορίου χρησιμοποιούσε σε ζωντανή μετάδοση μουσική με τραγουδιστές και ορχήστρα. Αποδείχθηκε επίσης ότι ο εναγόμενος, μολονότι επανειλημμένως οχλήθηκε από τους ενάγοντες να καταβάλει την εύλογη αμοιβή των αντιπροσωπευόμενων από αυτούς δικαιούχων, για την, με τις άνω διακρίσεις, συνεχή μετάδοση του παραπάνω ρεπερτορίου από το κατάστημά του, με τη χρήση υλικών φορέων ήχου, αρνήθηκε να καταβάλει οποιαδήποτε ποσό ως αμοιβή. Την ίδια άρνηση προέβαλε αυτός και μετά την έκδοση σε βάρος του, κατόπιν άσκησης ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων) της από 19/7/2010 αίτησης των εναγόντων, της υπ' αριθμ. 590/2011 απόφασης του άνω Δικαστηρίου, με την οποία υποχρεώθηκε εκείνος να καταβάλει το εκεί καθοριζόμενο, ως εύλογη αμοιβή ποσό. Ενόψει όλων των ανωτέρω δεκτών γενομένων και σύμφωνα με όσα εκτίθενται στη νομική σκέψη της παρούσας, ο εναγόμενος οφείλει να καταβάλει στους ενάγοντες, εύλογη αμοιβή κατά το άρθρο 49 του Ν. 2121/1993 για καθένα των ετών 2008, 2009

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
11
ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

27η σελίδα της υπ' αριθμ. 689/2015 απόφασης του
Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

και 2010. Η εύλογη αυτή αμοιβή, λαμβανομένων
υπόψη, ως κριτηρίων, α) της συμβολής των
δικαιούχων μουσικών - τραγουδιστών (δύο πρώτων
των εναγόντων) στην προσέλευση πελατείας στην
επιχείρηση του εναγομένου, από τη δημόσια
εκτέλεση των μουσικών τους έργων και τη
συνακόλουθη αύξηση των εσόδων, β) της δαπάνης που
θα αναλάμβανε αυτός, αν αντί των υλικών φορέων
ήχου με τις εγγεγραμμένες ερμηνείες των ως άνω
δικαιούχων, χρησιμοποιούσε ζωντανή ορχήστρα
μουσικών και τραγουδιστών, γ) του χρόνου και του
τρόπου κτήσης των υλικών φορέων σε καθημερινή
βάση, κατά τα προαναφερόμενα χρονικά διαστήματα
και διακρίσεις και δ) της επιφάνειας του άνω
καταστήματος μικρότερης των 100 τ.μ., πρέπει να
οριστεί κατώτερη του αιτούμενου με την αγωγή
ελάχιστου ορίου, που προβλέπεται από το
αμοιβολόγιο που οι ενάγοντες συνέταξαν (το οποίο
όμως, κατά τα εκτιθέμενα στην άνω νομική σκέψη
δεν δεσμεύει το Δικαστήριο), για ομοίου εμβαδού
καταστήματα " bar", διότι, ανεξάρτητα από το
ότι, όπως εκτέθηκε, η επιχείρηση του εναγομένου
λειτουργούσε κατά τον προεκτιθέμενο διπλό τρόπο,
αποδείχθηκε ότι τα περισσότερα έσοδα αυτού
προέρχονταν κυρίως από τη λειτουργία αυτής ως

“bar”, και συγκεκριμένα για καθένα των ετών 2008, 2009 και 2010 πρέπει να οριστεί στο ποσό των 2.200 ευρώ, μετά του αναλογούντος από 23% ποσοστού Φ.Π.Α. Επομένως, συνολικά η εύλογη αμοιβή που έπρεπε ο εναγόμενος να καταβάλει για τα παραπάνω τρία έτη, ανερχόταν στο ποσό των 6.600 ευρώ, πλέον του Φ.Π.Α από 1.428 ευρώ (23%) και συνολικά σε 8.028 ευρώ (6.600 +1.428). Το ποσό αυτό κατανέμεται κατά ποσοστό 50% στους μουσικούς και τραγουδιστές και κατά ποσοστό 50% στους παράγωγους των υλικών φορέων, που έχει εγγραφεί η καλλιτεχνική εισφορά. Το ποσοστό 50% που αντιστοιχεί στους μουσικούς και τραγουδιστές, σύμφωνα με απόφαση των οργάνων των οργανισμών τους, αλλά και το νόμο (άρθρο 49 παρ. 3 Ν. 2121/1993), κατανέμεται κατά ποσοστό 25% στην κατηγορία των δικαιούχων του πρώτου ενάγοντος και κατά ποσοστό 25% στην κατηγορία του δευτέρου αυτών. Ο ισχυρισμός του εναγομένου ότι το κατάστημα του λειτουργούσε πάντα ως καφετέρια, όπως αναγράφεται και στην υπ' αριθμ. πρωτ. 1262/1998 άδεια ίδρυσης και λειτουργίας αυτού και συνεπώς πρέπει να εφαρμοστεί το τιμολόγιο που οι ενάγοντες έχουν συμφωνήσει δια του από 20/11/2002 ιδιωτικού συμφωνητικού, με την

ΠΕΡΙΛΗΨΗ
Η
ΕΠΙΛΟΓΗ

29η σελίδα της υπ' αριθμ. 689/2015 απόφασης του
Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

1

μέλος της οποίας
είναι η Ένωση Εστιατόρων - Καφετεριούχων και
συναφών επαγγελματιών Νομού

μέλος της οποίας αποτελεί αυτός και το οποίο
ανέρχεται σε 0,35 ευρώ ημερησίως, ελέγχεται
ουσιαστικά αβάσιμος και απορριπτέος. Τούτο διότι,
όπως αποδείχθηκε, το κατάστημα της επιχείρησης
του εναγομένου και κατά τον λειτουργικό και κύριο
σκοπό του, χρησιμοποιείται, κατά τα
προαναφερόμενα χρονικά διαστήματα, εκτός από
καφετέρια, κυρίως ως "bar" κατά τις ανωτέρω
διακρίσεις, όπως διαφημίζεται στο διαδίκτυο, ενώ
από κανένα αποδεικτικό στοιχείο, ούτε από την
προσκομιζόμενη από τον εναγόμενο, χωρίς
ημεροχρονολογία βεβαίωση της Ένωσης Εστιατόρων,
καφετεριούχων δεν προέκυψε ότι
αυτός τύγχανε μέλος της και κατέβαλε
σ' εκείνη, για την προεκτιθέμενη χρήση κατά τα άνω
κρίσιμα τρία έτη, αμοιβή. Εξάλλου, και ο
ισχυρισμός του ιδίου, με τον οποίο προβάλλεται
ότι, βάσει του όρου "Ζ. ΤΕΛΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ"
του άνω από 20/11/2002 ιδιωτικού συμφωνητικού, η
ένδικη διαφορά έπρεπε να εισαχθεί στην επιτροπή
διαιτησίας που εκεί ορίζεται και συνεπώς το
πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, δεν είχε δικαιοδοσία προς

εκδίκαση αυτής, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.
Και τούτο διότι, από το περιεχόμενο του
επικαλούμενου όρου, με το οποίο ορίζεται κατά
λέξη `` Συγκροτείται επιτροπή με έδρα την Αθήνα,
αποτελούμενη από δύο (2) μέλη που θα υποδειχθούν
από κοινού από τους άνω συμβαλλόμενους
οργανισμούς, δύο (2) μέλη από την Ομοσπονδία και
ένα μέλος, εκπρόσωπος του Ο.Π.Ι, η οποία αφενός
θα επιλύει τη διαφορά μεταξύ οργανισμών και
επιχειρήσεων εάν η χρήση της μουσικής εμπίπτει
στους όρους του παρόντος, δηλαδή εάν δεν είναι
απαραίτητη για τη λειτουργία της συγκεκριμένης
επιχείρησης και αφετέρου θα αναλάβει να ερευνήσει
και να καταρτίσει τους όρους μίας νέας σύμβασης
που θα αφορά τις επιχειρήσεις που η μουσική είναι
απαραίτητη``, δεν προκύπτει ότι πρόκειται για όρο
παραπομπής στην άνω επιτροπή (ως διαιτησία), όλων
αδιακρίτως των αναφερόμενων μεταξύ των εναγόντων
Οργανισμών και των επιχειρήσεων διαφορών, αλλά
μόνο εκείνων που αφορούν στην ύπαρξη
αμφισβήτησης, αναφορικά με την απαραίτητη χρήση
της μουσικής για τη λειτουργία ενός καταστήματος
και όχι με το ύψος της οφειλόμενης από την
επιχείρηση εύλογης αμοιβής (βάσει του
καταρτισθέντος αμοιβολογίου), για την οποία

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΣΥΝΤΗΡΕΣ

31η σελίδα της υπ' αριθμ. 689/2015 απόφασης του
Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

πρόκειται εδώ. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο που με
την εκκαλούμενη απόφαση, αφού απέρριψε τους πιο
πάνω προβληθέντες ισχυρισμούς του εναγομένου,
δέχθηκε ότι αυτός όφειλε να καταβάλει στους
ενάγοντες εύλογη αμοιβή, σύμφωνα με το άρθρο 49
του Ν. 2121/1993, ορθώς έκρινε. Κατ'εσφαλμένη
όμως εκτίμηση του αποδεικτικού υλικού, δέχθηκε
ότι η επιχείρηση του ανωτέρω και κατά τα άνω τρία
έτη λειτουργούσε σε καθημερινή βάση, μόνο ως
κέντρο διασκέδασης - μπαρ και καθόρισε την
οφειλόμενη από αυτόν εύλογη αμοιβή, στο ποσό των
3.000 ευρώ για καθένα των ετών αυτών και συνολικά
σ'αυτό των 9.000 ευρώ και μαζί με τον αναλογούντα
από 2.070 ευρώ ΦΠΑ, στο ποσό των 11.070 ευρώ,
αντί του πράγματι παραπάνω οφειλομένου. Πρέπει
συνεπώς, κατά παραδοχή του σχετικού λόγου της
έφεσης, να εξαφανισθεί η εκκαλουμένη απόφαση κατά
το κεφάλαιο της αυτό, χάριν δε της ενότητας της
εκτέλεσης και κατά τα υπόλοιπα, για τα οποία δεν
γίνεται δεκτός λόγος έφεσης. Αφού δε κρατηθεί και
δικαστεί η υπόθεση από το Δικαστήριο τούτο (άρθρο
535 παρ. 1 ΚΠολΔ), γίνει εν μέρει δεκτή η αγωγή,
και καθοριστεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας
αμοιβής στο παραπάνω ποσό, το οποίο ο εναγόμενος
πρέπει να υποχρεωθεί να καταβάλει στους

32η σελίδα της υπ' αριθμ. 689/2015 απόφασης του
Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

ενάγοντες, ως και να καθοριστεί η εύλογη αμοιβή
της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους
ενάγοντες, κατά τα ειδικότερα εκτιθέμενα στο
διατακτικό.

Τέλος ο εναγόμενος, λόγω της μερικής
νίκης και ήττας αυτού, πρέπει να καταδικαστεί σε
μέρος των δικαστικών εξόδων των εναγόντων και των
δύο βαθμών δικαιοδοσίας, κατά το βάσιμο προς
τούτο αίτημα των τελευταίων (άρθρα 176, 183, 191
παρ. 2 ΚΠολΔ), ενώ λόγω της μερικής νίκης του
εναγομένου - εκκαλούντος, πρέπει να διαταχθεί η
επιστροφή του κατατεθέντος από αυτόν κατά την
άσκηση της έφεσης παραβόλου, κατ'άρθρο 495 παρ. 4
ΚΠολΔ.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΛΕΧΕΤΑΙ την έφεση.

ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ την εκκαλούμενη υπ'αριθμ.
129/2013 οριστική απόφαση του Πολυμελούς
Πρωτοδικείου

ΚΡΑΤΕΙ την υπόθεση και **ΔΙΚΑΖΕΙ** επί
της υπ'αριθμ. κατ. 1709/202/2011 από 22.6.2011
αγωγής.

ΛΕΧΕΤΑΙ αυτή εν μέρει.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ οριστικά το ύψος της

ΦΙΛΟΝΟΜΙΑΣ
Η
ΕΞΕΛΙΞΗ

33η σελίδα της υπ' αριθμ. 689/2015 απόφασης του
Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

ενιαίας εύλογης αμοιβής για τους υλικούς φορείς
ήχου, που χρησιμοποίησε ο εναγόμενος,
μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια
εκτέλεση στο κατάστημά του, για τα έτη 2008, 2009
και 2010, στο συνολικό ποσό των οκτώ χιλιάδων
είκοσι οκτώ (8.028) ευρώ.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ως εύλογη αμοιβή της κάθε
κατηγορίας, που εκπροσωπείται από τους τρεις
ενάγοντες, ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσας
αμοιβής υπέρ της ενάγουσας φορέα των παραγωγών
(τρίτης ενάγουσας) και κατά το υπόλοιπο 50%,
ποσοστό 25% υπέρ του ενάγοντος φορέα των μουσικών
(πρώτου ενάγοντος) και ποσοστό 25% υπέρ του
ενάγοντος φορέα των τραγουδιστών (δεύτερου
ενάγοντος).

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον εναγόμενο να καταβάλει
στους ενάγοντες το συνολικό ποσό των οκτώ
χιλιάδων είκοσι οκτώ (8.028) ευρώ, με το νόμιμο
τόκο, για το επί μέρους ποσό των έξι χιλιάδων
εξακοσίων (6.600) ευρώ, από την επόμενη της προς
αυτόν επίδοσης της παρούσας απόφασης και γι' αυτό
των χιλίων τετρακοσίων είκοσι οκτώ (1.428) ευρώ,
με το νόμιμο τόκο από την επομένη της είσπραξης
του προαναφερόμενου ποσού (των 6.600 ευρώ) και
μέχρι την πλήρη εξόφλησή του.

34η σελίδα της υπ' αριθμ. 689/2015 απόφασης του
Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον εναγόμενο να παραδώσει
στους ενάγοντες καταλόγους με τους τίτλους του
μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τα
έτη 2008, 2009 και 2010.

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την απόδοση του
κατατεθέντος από διακόσια (200) ευρώ παραβόλου
στον εναγόμενο - εκκαλούντα.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον εναγόμενο σε μέρος
των δικαστικών εξόδων των εναγόντων και των δύο
βαθμών δικαιοδοσίας, τα οποία ορίζει σε εξακόσια
πένήντα (650) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίσθηκε στη
Θεσσαλονίκη στις 3 Απριλίου 2015, με την ως άνω
7 σύνθεση.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε έκτακτη δημόσια
συνεδρίαση του Δικαστηρίου στο ακροατήριό του,
στις 24 Απριλίου 2015, με τη σύνθεση που
αναφέρεται στο πρακτικό δημοσίευσής της.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΝΤΙΓΡΑΦΗ ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ
19/1/2016
Γραμματεία